

bebøjet mig i meget stærke Udtryk. Jeg tager ogsaa Konsekvensen af dette og tror at være i Overensstemmelse i hvert Fald med den offentlige Mening og forhaabentlig ogsaa med dette høje Ting i dette Spørgsmaal, som jeg ikke skal nævne, da det er vel kendt her, og hvor jeg nægtede at betale en Regning, fordi den efter min Mening var forkert. Den højtærede Minister ryster paa Hovedet, han har ogsaa Lov til, hvis han kan forsvare det, at lave det Forhold om igen, det bliver den højtærede Ministers Sag.

Men desuden var der naturligvis ogsaa andre Forhold, som jeg som Minister maatte beskæftige mig med i den korte Tid, der var levnet mig dertil. Jeg kan f. Eks. nævne, at ogsaa paa Husdyrbrugets Omraade kom der Klager til min Kundskab om, at man havde en vis Mistanke om, at alt heller ikke her var, som det kunde og burde være. Jeg var ogsaa øjeblikkelig paa det rene med, at her maaske ogsaa var noget at foretage, og jeg haaber, at ærede Medlemmer af dette høje Ting ville indrømme mig, at det var heldigt, at det lykkedes mig at bevæge Landbrugets egne Tillidsmænd til at sammentræde i en Kommission og gøre Arbejdet færdigt saa hurtigt, at det endnu i samme Rigsdagssamling, hvor vi vare traadte til omkring 1. November, kunde lykkes mig at fremsætte et Lovforslag vedrørende Husdyrbruget, der i nogen Maade tog Sigte paa at afskaffe det, som særlig et enkelt Klagepunkt gik ud paa. Jeg skal ikke her, medmindre jeg bliver foranlediget dertil fra anden Side, nævne, hvad det drejede sig om, men altsaa ogsaa her fremkom der Klager over, at der var Forhold, der tydede paa, at der indenfor Husdyrbruget foregik noget, der ikke var rigtigt. Jeg har ingen Anledning til absolut at sige, at det, der foregik, var urigtigt, det kan og tør jeg ikke sige, men jeg vil dog sige, at for en almindelig Betragtning saa det ud til, at Forholdene i det Tilfælde, der blev anmeldt for mig fra Ministeriets Embedsmænds Side, neppe kunde være ganske rigtige. Den højtærede Minister ler. Han kender jo langt bedre end jeg disse Forhold, thi han har haft langt længere Tid end jeg til at undersøge dem og lære disse enkelte Tilfælde at kende. Den højtærede Minister maa jo kende dem, thi jeg gaar ud fra, at Embedsmændene eller Tillidsmændene i disse Organisationer have lige saa megen Tillid til ham, som de havde til mig, og komme og meddele ham, naar de tro, der sker Misbrug. Derfor føler jeg

mig fuldkommen overbevist om, at den højtærede Minister ved Besked. Han har ganske vist aldrig i Anledning af noget af disse Tilfælde fundet Trang til Gang paa Gang at komme herved i det høje Folketing og holde to Timer lange Foredrag. Det sker kun for Husmandsforeningernes Vedkommende, naturligvis fordi den højtærede Minister har en særlig Forkærlighed for Husmændene.

Ogsaa paa et andet Omraade fandt jeg Anledning til en Undersøgelse. Det var ogsaa paa Foranledning af et hæderligt Medlem af den højtærede Ministers Parti, der mente, at der ogsaa paa andre Omraader indenfor Landbruget foregik Ting, der ikke vare, som de burde være. Vedkommende mente bl. a. at have set 3 Herrer, der kørte paa Landbrugsministeriets Regning i et eller andet Ærinde, køre sammen i en lille Ponyvogn med en lille Hest for, men han havde en lille Mistanke om, at disse 3 Herrer alligevel havde indgivet Regning til Ministeriet for en Landauer til hver. I den Undersøgelse, jeg naturligvis i den Anledning foretog af Regnskabet i Ministeriet, viste den Formodning, som min ærede Kollega her paa Rigsdagen havde om disse Forhold, sig at være fuldkommen rigtig: der var en Regning, kvitteret og betalt af Ministeriet, paa 2 Kr. for hver pr. løbende Mil, altsaa 6 Kr. pr. Mil, i Kørselsgodtgørelse, hvilket jeg maatte antage var noget rigeligt, da Køretøjet var en meget lille Vogn med en meget lille Hest. Jeg fortsatte saa disse mine Undersøgelser fordi jeg vilde se, om det var hos Husmændene alene, at disse Uregelmæssigheder fandtes, — ikke fordi jeg troede som det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), at Husmændene havde gaaet i Lære andetsteds og lært disse Uregelmæssigheder der, thi det, som jeg forefandt hos Husmændene, skrev jeg mere paa Ukyndighedens Regning; de ere ikke vante til at aflægge Regnskab og ikke regnskabskyndige. Det ærede Medlem fra Holbæk (Tange) protesterer, han er selv Husmand, men det er jo ikke alle givet at have saa lyst et Hoved som han.

Da jeg imidlertid saa dette Tilfælde og adskillige andre af samme Slags, saa at der f. Eks. af den højtærede Landbrugsminister og vel sagtens ogsaa af mig paa et Tidspunkt, hvor jeg ikke vidste Besked dermed, var betalt f. Eks. 60 Kroner i Vognleje for at køre 7½ Mil, sagde jeg til mig selv: Dette kan dog vist ikke være rigtigt, her maa dog vist være For-